

AI! LA MISÈRIA ENS FARÀ FELIÇOS

TEXT DEL DIRECTOR

Gabriel Calderón

AI! La misèria ens farà feliços resumeix diverses relacions que he mantingut al llarg dels anys. La primera, amb Catalunya, on vaig arribar el 2004 a l'antiga Sala Beckett, després amb Temporada Alta i més endavant, amb el Lliure, Bitò o el TNC amb treballs com *EX. Que reben els actors*, *Història d'un senglar (o alguna cosa de Ricard)*, *Ana contra la muerte* i *El público*. En aquests llocs avui ja em sento una mica a casa meva. La segona, la tradició de la meva obra i d'aquesta pentalogia en particular, que vaig començar a escriure el 2005 per tractar amb humor temes imminents i dolorosos per a mi, o per a la meva comunitat. Una pentalogia fantàstica, barreja de ciència-ficció i de teatre, formada per *UZ. El pueblo*; *Or. Tal vez la vida sea ridícula*; *EX. Que reben els actors*; *IF. Festejant la mentira* i ara, *AI! La misèria ens farà feliços*, que juga amb la realitat de la intel·ligència artificial, els robots i la suplantació laboral. Totes comèdies, en més o menys grau. Han estat vint anys d'investigar en escena amb intèrprets meravellosos, arriscats, sense prejudicis, que com en aquest cas estan disposats a aventurar-se contra els límits, les possibilitats i els perills del gènere: com es fa perquè una obra no es transformi en un acudit fàcil i llarg, o que no sembli important o solemne? Quina comunitat es crea, es fomenta i s'enforteix quan se'n té una capaç de riure's de si mateixa més que dels altres? O l'ideal: riure de tot. Aquesta intel·ligència de, com deia Fitzgerald, poder pensar alhora coses contradictòries. D'alguna manera, amb *AI! La misèria ens farà feliços* tanco un cicle de vint anys de preguntes sense resposta, o més ben dit, que han tingut respostes concretes, escèniques, efímeres, que es perdran en el temps com les llàgrimes al mar. A *R.O.R.*, aquella bonica obra txeca del 1920 del poeta Karel Čapek (fa més de 100 anys!!) –on surt per primera vegada la paraula robot, i que ha inspirat incomputables especulacions, ficcions i realitats–, uns personatges diuen:

Elena: *Estic segura que et posaran a càrrec de molts robots, Radius. Seràs mestre de robots.*

Radius: *Jo volia ser mestre de persones.*

Gabriel Calderón, autor i director

FITXA ARTÍSTICA

Autoria i direcció: **GABRIEL CALDERÓN**

Traducció del castellà: **JOAN SELLENT**

Intèrprets: **PERE ARQUILLUÉ, DANIELA BROWN, JOAN CARRERAS I LAURA CONEJERO**

Disseny escenografia i il·luminació: **LAURA CLOS 'CLOSCA'**

Disseny de Vestuari: **ADRIANA PARRA**

Disseny de so: **RAMÓN CIÉRCOLES**

Cap tècnic: **PERE CAPELL – AP7 PROJECTES TÈCNICS**

Regidoria: **ROSER PUIGDEVALL**

Tècnic de llums: **ÁNGEL PUERTAS**

Tècnic de so: **MARCEL FERRER**

Maquinista: **KOKO (LLUÍS NADAL)**

Construcció d'escenografia: **TALLER D'ESCENOGRAFIA CASTELLS**

Confecció de vestuari: **NÚRIA MONFORT**

Fotografia d'escena: **MIKE BREHENY**

Ajudant de direcció: **MARTINA CABANAS**

Ajudant de direcció en pràctiques: **JULIETA DENTONE (ESAD – INSTITUT DEL TEATRE)**

Ajudant d'escenografia: **SERGI CERDAN**

Producció executiva: **MACARENA GARCÍA**

Una producció de
Temporada Alta i Teatre Lliure

temporada
alta → **lliure**

DURADA

1h 40 min

"El teatre és així: taca, i aquesta taca no se'n va. El teatre és contagiós. T'hi acostes un dia, sense voler, per casualitat, per accident, perquè no tenies res millor per fer i, quan te'n vols adonar, és un abisme, un forat negre que t'atrapa i que no et deixa anar mai més. El teatre és perillós." Constante, de Gabriel i Guillermo Calderón, inspirat en El príncipe constante, de Calderón de la Barca